

[Holger Eriksen.]

grad ville fremkalde inflation, en inflation, der formodentlig ville blive mødt med påstanden om, at nu er købekraften steget for stærkt, og derfor var det nødvendigt, at arbejderne fik noget mindre i løn, i hvert fald mindre købekraft, enten gennem lønreduktioner, nye omsætningskatter o.s.v., og hvem tror man så ville komme til at udrede disse beløb? Der er jo ikke tale om, at der er sket en reel værdistigning, der er kun tale om, at vi mellem brødre vurderer det til at være så meget mere. Det faktiske er, at de, der får disse gevinster hjem, har muligheder for at omsætte dem i forbrug.

Hvem skal så fremstille de værdier, der skal svare til dette forbrug? Ja, det må naturligvis arbejderne, og så bliver det arbejderne, som på den måde kommer til at udrede de beløb, som man herved fritager de pågældende grundbesiddere for at betale, beløb, som de pågældende grundbesiddere — således som jeg allerede har sagt det — ikke har nogen som helst ret til, rent bortset fra, at man jo så i høj grad ville savne et afdæmpende moment over for den prisstigning, som man vil risikere fortsat vil komme til at foregå. Som noget meget væsentligt tager jeg også med, at man efter min opfattelse efterhånden var ved at komme til forståelse af, at man ikke udelukkende kan lægge skatterne på arbejdsfortjenesten, at det er nødvendigt, at de arbejdsfrie indtægter i hvert fald bliver beskattet lige så hårdt, som man beskatter arbejdsindtægterne. Men i samme øjeblik man går denne vej, fastslås det, at disse fortjenester er skattefri, og det vil igen sige, at de mennesker, der ikke har muligheder for at tage arbejdsfrie indtægter hjem, vil blive tvunget til at udrede de beløb, der svarer dertil.

Af disse grunde må jeg så ubetinget vende mig såvel mod det fremsatte forslag som mod enhver tanke om at fiksere den nuværende grundstigningsskyld. Jeg kunne gå med til, at man udsatte 13. vurdering. Jeg finder det endog meget fornuftigt, om man gjorde det, for at man kunne få tid til at foretage forskellige praktiske ændringer i loven om grundstigningsskyld, f. eks. noget i retning af, at der skulle ske en omvurdering, før et salg endeligt kunne afsluttes, selv om jeg godt kan se, at det ville virke noget sinkende. Jeg kunne også tænke mig,

at man regulerede fradragene for forbedringer, og måske noget mere af den art, men når der er tale om at afskaffe grundstigningsskylden for fremtiden, må jeg melde fra. Jeg anser noget sådant for en ulykke for landet, og først og fremmest naturligvis for den arbejderklasse, som må lægge ryg til for at skaffe den enkelte de gevinster, der her er tale om, gevinster, som de pågældende ingen adkomst har til.

Aage Fogh: Til indledning vil jeg gerne gøre den bemærkning, at jeg hørte det ærede medlem hr. Axel Kristensen indlede med at protestere imod, at den højtærede finansminister havde stillet et forslag. Det kan ikke være rigtigt. Det er det ærede medlems forslag, vi diskuterer. Det har den højtærede finansminister efter mit skøn klart sagt nej til, og det er jeg enig med finansministeren i. Derefter har finansministeren skitseret, hvad han senere kunne tænke sig at stille forslag om. Hvordan jeg vil stille mig til det, kan jeg altså vente med at tage stilling til og behøver ikke at diskutere det nu i dag. Det er kun for realiteternes skyld.

Til det ærede medlem hr. Holger Eriksen, som lige sluttede, kan jeg sige, at jeg for så vidt også er enig med ham i hans slutning, men da det ikke er et forslag om at indstille opkrævningen af grundstigningsskyld, så er det heller ikke en ting, jeg skal tage stilling til nu. Min stemme ville ikke være til rådighed for en afskaffelse af grundstigningsskylden, kan jeg sige.

Så er det blevet sagt nogle gange, at nu har regeringen erkendt, at der er visse fejl ved loven om grundstigningsskyld. Nu er det ikke for at prale, at jeg gerne vil have lov at gøre opmærksom på, at det er der i hvert fald nogle, der har erkendt for længe siden. Det er 3 år siden, tror jeg, at jeg her fra denne talerstol spurgte den daværende finansminister, om ikke ministeren fandt det rimeligt, at vi hurtigst muligt tog op til undersøgelse, hvordan denne lov virkede i praksis, og hurtigst muligt fik informeret vore vurderingsmænd ud over landet om, hvordan denne lovs bestemmelser om vurdering skulle praktiseres. Der kunne jo ikke være tvivl for nogen om, at den dag, da H. C. Andersen-eventyret åbenbares ude ved Køge Bugt — det vil sige, da sognerådsformand og amtsrådsmedlem Ploug